

Activer, eller at det skulde afgives til Reserverfonden, saa vilde Følgen deraf blive, at næste Qvartal vilde man muligt blive nødt til at slaae disse Penge løs, blive nødt til at realisere Activerne, ved hvilken Fluctueren frem og tilbage man kunde tabe Betydeligt. Jeg skal saaledes i Forbigaaende bemærke, at der f. Ex. i den første Halvdeel af indværende Finantsaar medgik, saavidt jeg erindrer, noget over 400,000 Rd. af Kassebeholdningen, som ikke vare paareguede, hvorved altsaa Kassebeholdningen, der havde en langt større Udstrækning, end der var nødvendig, vilde, hvis den havde været paa sit Minimum, være bleven sat betydeligt ned under dette. Den anden ærede Landstingsmand (Wesfely), som oftest har taget Ordet i denne Sag, og som jeg har bestræbt mig for at knytte mine Bemærkninger nærmest til, fordi jeg synes derved at kunne faae Anledning til at fremkomme med de Udtalelser, jeg ønskede at fremsføre, har idag noget nærmere betragtet de finantsielle Forholds Ordning saavel for Kongeriget som for Monarchiets Vedkommende, og vert er jeg ganske sikkeri, hvis han vil tillade mig at udtale det, meget uenig med ham. Det er dog ikke for at constatere denne Uenighed, men for at fremsætte min egen Anskuelse, at jeg muffer at udtale mig. Jeg er høist uenig med ham i, hvad han sagde om Fællesforfatningen, ja, der undslap ham en Uttring, som jeg bestemt maa beklage mig over, idet han nemlig omtalte Fællesforfatningen med den besynderlige Characteristik: „den lidet constitutionelle Fællesforfatning.“ Det vil jeg aldrig høre paa noget Sted, hvor jeg er berettiget til at nedlægge Protest, uden at protestere derimod; thi hvad man end kan sige om Fællesforfatningen — og jeg troer, at den i mange Punkter er miskjendt — saa troer jeg dog ikke, at man kan sige om den, at den ikke er constitutionel og constitutionel tilfulde; alle de constitutionelle Hovedprinciper ere fuldstændigt tilstede i den, og hvad navnlig angaaer Finantsforvaltningen, som specielt blev fremhævet af den ærede Landstingsmand, da udtaler jeg og indskræper det som min bestemteste Overbevisning, som jeg drifter mig til at forsvare mod Hvemsomhelst, der vil forsøge paa med ordent-

lige Argumenter at imødegaae den — jeg drifter mig, siger jeg, til at gjentage, at den er langt mere constitutionel, at den giver et tryggere og sikkrere Ansvar for Repræsentationen at beraabe sig paa ligeoverfor Regjeringen end Kongerigets Forfatning. Jeg siger, at de finantsielle Forhold ere ordnede langt sikkrere ved Fællesforfatningen end ved Kongerigets Forfatning, og jeg gaaer endnu et Skridt videre, jeg udtaler som min fulde personlige Overbevisning, at dette vil efterhaanden blive mere og mere erkjendt, jo længere disse Forfatninger fremdeles komme til at virke ved Siden af hinanden, og at hvor stor Miskjendelse Fællesforfatningen end i denne som i andre Henseender i Forfatningen har været udsat for, saa vil det dog ende med, at man omstder bliver tvungen ind paa den samme Bet, at man søger Garantierne paa samme Maade som den, Fællesforfatningen har anvist. Jeg siger endvidere, at jeg synes allerede at spore det, jeg synes allerede at have seet, t. Ex., at man nu ikke længere i saa høj Grad finder det anstødeligt at ansøre en bestemt Post for usorudsete Udgifter og andet Mere; det begynder allerede nu at ansees for Noget, der vel kunde være værd at forsøge, om det ikke var den Bet, gjennem hvilken man kunde opnaae en nogenlunde sikker Begrændsning for Udgifterne. Lovrigt skal jeg naturligvis ikke her paa dette Sted gaae nærmere ind paa en Udvikling af de forskjellige finantsielle Bestemmelser i Fællesforfatningen af 2 Octbr. 1855; sammenholdte med de tilsvarende i Kongerigets Forfatning, ere de efter min Mening langt mere fuldstændige, langt mere tilfredsstillende end Bestemmelserne i Grundloven af 5 Juni 1849, der jo forsaavidt er bevaret endnu den Dag i Dag, da Indskrænkningen af Grundloven ikke særlig har berørt disse Paragrapher. Jeg skal opfordre dem, der ønske noget nærmere at erfare min Anskuelse af dette Punkt, til at ville erindre sig en Udtalelse, som jeg i sin Tid, da Forfatningsloven var forelagt for Rigsdagen, fandt mig foranlediget til at fremkomme med ligeoverfor et Angreb eller rettere sagt en Række af Angreb, der dengang rettedes mod den.